

ת"פ 55393/10/17 - מדינת ישראל נגד ח א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55393-10-17 מדינת ישראל נ' א(עציר)
תיק חיצוני: 472104/2017

בפני
המאשימה
נגד
הנאשם
החלטה

כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד הילה אקוע
ח א ע"י עו"ד וסים דכור

לפני בקשה לפסוק לנאשם הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירות אלימות כנגד אשתו (להלן: **המתלוננת**).

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 25.10.07 בסמוך לשעה 01:30 ביקש הנאשם לקיים יחסי מין עם אשתו (להלן: **המתלוננת**) אך זו סירבה, הלכה לסלון הבית ונעלה את הדלת. הנאשם דפק על דלת הסלון וקילל את המתלוננת. לאחר שפתחה המתלוננת את דלת הסלון ביקש ממנה הנאשם לבוא אל חדר השינה ושם תקף אותה באלימות ולאחר מכן אמר לה כי היא מגורשת. המתלוננת הלכה לבית הוריה ושם התעלפה ופונתה לבית חולים.

על פי עובדות האישום השני, ביום 21.10.17 התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת. במהלך הויכוח זרק הנאשם על המתלוננת מאפרה אשר פגעה ברגלה, בעט בה עד שנפלה והכה אותה בידיו.

לאחר שמיעת עדויות זוכה הנאשם מאשמה. עיקרה של הכרעת הדין הוא, כי לא ניתן לקבוע על סמך דבריה של המתלוננת ממצאים ברמה הנדרשת בפלילים, בשל תמיהות וסתירות שהיו בה ולא יושבו.

עמדות הצדדים

ב"כ הנאשם טען, כי במקרה זה מתקיימות נסיבות המצדיקות פסיקת פיצויים. הדגש בטיעונו היה על כך שבעבר הגישה המתלוננת תלונה דומה נגד הנאשם וחזרה בה בטענה ששיקרה, ועל כן לא היה מקום להגיש נגד הנאשם את האישום, ולמצער היה על המאשימה לחזור מהאישום לאחר שנחשף החומר האמור. לצד זאת התייחס ב"כ הנאשם לכך שהנאשם היה עצור כשלושה חודשים, תוך שהורחק מבני משפחתו וילדיו, ואף נגרמו לו הפסדי שכר והוצאות שכר טרחת עורך דין.

המאשימה מתנגדת לבקשה. בתשובתה הפנתה לכך שהיה יסוד לאמור בכתב האישום, על בסיס אמרתיהן של המתלוננת ואמה, וכי העובדה שהמתלוננת חזרה בה מתלונה קודמת אותה הגישה, אינה מלמדת בהכרח כי אותה תלונה היתה כוזבת, שכן קיימת האפשרות שהמתלוננת חזרה בה מתלונה אמת, בשל לחצים שהופעלו עליה בזמנו. עוד

התייחסה המאשימה לכך שהנאשם נעצר עד תום ההליכים, בין היתר, בשל הרשעות קודמות שלחובתו בעבירות אלימות שונות, בגין ריצה מספר מאסרים וכן הפנתה לתסקיר מעצר שלילי שהתקבל בעניינו, ממנו עלתה מסוכנותו כלפי המתלוננת.

שני הצדדים הפנו לפסיקתו של בית המשפט העליון בסוגיה. לתמיכה בעמדותיהם.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לנסיבות העניין וטיעוני הצדדים, לא ראיתי כי קמה הצדקה להורות על פסיקת פיצויים לנאשם. אנמק:

ראשית, אין ספק כי היה בסיס ראייתי להגשת האישום: חומר החקירה כלל את אמרות החוץ של המתלוננת ואמה, אשר היתה להן תמיכה מסוימת גם בתיעוד רפואי. אמנם לאחר שמיעת העדות נותר יותר מאשר ספק האם דבריהן באמרות החוץ הם אמת, וגם משקלו של התיעוד הרפואי נשחק - בעיקר בגלל מה שלא היה בו. עם זאת אינני סבור, כי תובע סביר שהיה בוחן את הראיות הגולמיות היה אמור להגיע מראש למסקנה שלא ניתן לסמוך על דברי המתלוננת ואמה, בטרם העידו ונחקרו חקירה שכנגד.

ואכן, שלוש הערכאות אשר דנו בעניין מעצרו של הנאשם הגיעו לאותה מסקנה - כי קיימות ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעת הנאשם. במיוחד דברים אמורים לאור העובדה שגם בית המשפט המחוזי (עמ"ת 18017-12-17, כב' הש' ג. כנפי שטייניץ) וגם בית המשפט העליון (בש"פ 503/18, כב' הש' ד. מינץ) אישרו את ההחלטה להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים, תוך שהתייחסו, בין היתר, גם לארוע הקודם בו חזרה בה המתלוננת מתלונה אותה הגישה נגד הנאשם. בשתי ההחלטות אף נקבע, כי אין בארוע הקודם כדי לשחוק את עצמת הראיות לכאורה, וכי בחינת משקל העדויות תעשה על ידי המותב הדין בתיק העיקרי - כפי שאכן היה.

אדגיש, כי לוי הייתה המתלוננת מסבירה באופן משכנע יותר את עניין התלונה הקודמת, לא היה בעניין זה לבדו, כדי לפגוע במשקל דבריה. נסיון החיים מלמד, כי בתיקי אלימות במשפחה חזרה של מתלוננת מתלונה אינה מלמדת בהכרח על כך שמדובר היה בתלונה כזב. במקרה שלפני הקושי היה דוקא בהסברים אותם נתנה המתלוננת בחקירתה הנגדית לפני מדוע חזרה בה מאותה תלונה.

באשר ל"נסיבות האחרות המצדיקות" פסיקת פיצויים להן טען הנאשם:

חלופה זו מחילה מבחנים גמישים ורחבים יותר, וההלכה לגביה סוכמה לאחרונה בע"פ 7235/16, כהן נ' מדינת ישראל (פסקה 13 לפסקה הדין):

"המבחן אשר לעילת הזכאות לפיצוי המעוגנת ב"נסיבות אחרות המצדיקות זאת", עילה זו מנוסחת באופן רחב ומאפשרת גמישות באשר למגוון הנסיבות אשר יכול שתבואנה בגדרה. הביטוי עמום ונאמר כי ראוי כי כך יישאר, על מנת לאפשר לבית המשפט שיקול דעת שאיננו תחום ברשימה סגורה של מקרים (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481 (1997)). עם זאת, נקבעו קווים מנחים וקטגוריות כלליות גם באשר להיקפה של עילה זו, אשר מתפרשת על פני שלושה סוגים של עניינים: (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו; (2) טיב זיכוי של הנאשם; (3) נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה - כגון פגיעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפחתו וכדומה (ע"פ

4492/01 עשור נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 734 (2003); עניין דבש, בעמ' 118; עניין מנצור, בעמ' 448). לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסיקה מבחני-משנה, ביניהם: "התנהגות המשטרה והתביעה (באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (כגון נאשם ששיקר או שמר על זכות השתיקה); סוג העבירה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא זיכוי" (ע"פ 1442/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2013), פסקה 6 לחוות דעתו של השופט י' עמית).

אכן הנאשם שהה במעצר כשלושה חודשים עד שזוכה. עם זאת, ההליכים בתיק התנהלו בקצב מהיר: הנאשם השיב לאישום בפני שופט המוקד ביום 17.1.18 וכפר. התיק הועבר אלי לשמיעת ראיות ונקבע דיון כבר למחרת היום, ביום 18.1.18. ישיבת ההוכחות נשמעה פחות משבוע לאחר מכן, ביום 24.1.18, והכרעת הדין נתנה בו במקום. אציין, כי המאשימה סייעה לשמיעת התיק בלוח זמנים כה מהיר, בכך שנערכה לדיון וזימנה את עדיה בזמן קצר - ויש לשבח על כך. כמו כן זיכוי של הנאשם היה בשל ספק ממשי באשמתו, אך קבעתי כי המתלוננת בדתה את הדברים מליבה, או כי המעשים המיוחסים לנאשם כלל לא קרו.

כשיקול נוסף אציין, כי ברקע מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים עברו הפלילי המכביד ותסקיר מעצר שלילי אשר לימד על מסוכנות שלו כלפי המתלוננת.

סיכום

לאור האמור למעלה דוחה הבקשה לפצות את הנאשם.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ח, 16 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.